

Rock Bottom

Direcció: María Trénor **Guió:** María Trénor, Joaquín Ojeda **País:** Espanya **Durada:** 87 min **Any:** 2024 **Gènere:** Animació, musical **Interpretació:** Animació **Música:** Robert Wyatt **Fotografia:** Animació **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 13/12/2024

No recomanada per a menors de 18 anys
Versió original en català

SINOPSI

El Bob i l'Alif, una jove parella d'artistes immersos en el remolí creatiu de la cultura *hippy* dels 70, viuen una història d'amor autodestructiu. Les drogues convertiran un apassionat estiu en un malson en un viatge a través dels temes de la música de Wyatt: l'eufòria i l'angoixa de la creació artística, la fascinació inconscient per les drogues, el desencís per la rutina i la degradació física i mental. Inspirada en la música i la vida de Robert Wyatt. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/06/2024 - La directora espanyola María Trénor se submergeix a l'escena musical dels anys 70, amb psicodèlia, amor al·lucinatori i creativitat sense fronteres

Amb motiu del 50è aniversari del llançament de l'històric àlbum *Rock Bottom* (compost pel geni **Robert Wyatt**, membre fundador de **Soft Machine**, i produït per **Nick Mason**, de **Pink Floyd**), la directora espanyola **María Trénor** ha decidit elaborar el seu primer llargmetratge amb l'exploració poètica de la gestació de l'àlbum com a pedra angular. *Rock Bottom*, que s'ha estrenat a nivell mundial a la competició oficial del **Festival de Cinema d'Animació d'Annecy**, es basa en la tumultuosa relació amorosa entre el músic anglès i la que es convertiria en la seva futura esposa, l'artista **Alfreda Bengé** (Alif a la pel·lícula). La pel·lícula constitueix una mena de Romeu i Julieta místic entre els dos protagonistes, que lluiten per construir un nou món d'art i viatjar més enllà de la realitat.

Encara que no hi ha dubte que *Rock Bottom* se centra en la història d'amor de fusió del Bob i l'Alif, la veritable protagonista d'aquesta pel·lícula intrigant i poètica no és altra que la música, o més aviat les cançons que componen l'històric àlbum de Robert Wyatt. Aquestes cançons, posades en escena com si es tractés de la banda sonora d'un musical, exploten literalment gràcies a la creativitat sense límits que atorga l'animació. La pel·lícula avança com un torrent desbordant entre personatges de trets antropomòrfics pintats amb aquarel·la i imatges més abstractes que representen un món interior de l'Alif (el treball de **Marta Gil Soriano** en l'animació és senzillament magnífic) que es veu —massa sovint— sufocat per un patriarcat amb uns tentacles que arriben fins i tot a les comunitats *hippies*. En línia amb l'experimentació que caracteritza la música de Wyatt (que barreja alegrement rock progressiu, jazz, improvisació i psicodèlia), l'animació vol captar en imatges l'essència d'una experiència artística i humana única, alhora cànvida i intransigent, revolucionària i encara asfixiada per dictats dels quals lluita per alliberar-se.

La directora, que es va inspirar en la vida del cantant anglès, ha insistit que no pretenia escriure una biografia, encara que no es pot negar que la vida de Wyatt és una pel·lícula en si mateixa. El cantant, que es va veure obligat a replantejar-se tota la seva vida després de caure accidentalment per la finestra i quedar-se paraplègic, va publicar l'àlbum entorn del qual gira la pel·lícula precisament en aquell moment de transició tan delicat. Més enllà de la pròpia narració, que de vegades resulta gairebé supèrflua, la veritable força de la pel·lícula rau en la seva capacitat per transportar-nos no només a la ment dels seus personatges, sinó també al més enllà, als seus somnis. Aquesta obra, que està plena d'atmosferes nocturnes, viatges al·lucinatges i personatges que freguen el gòtic (com el productor boig amb el seu barret de banyes o el mecenes de Pasolini que viu a Mallorca), transcendeix la pura i simple posada en escena d'una història d'amor per revelar els costats més foscos i interessants dels personatges, les contradiccions i els secrets que uneixen dos éssers tan turmentats com lliures.

En última instància, cal recalcar que la decisió d'optar per l'animació i la llibertat artística que això comporta va ser sens dubte un encert, ja que va permetre a la cineasta fer un "duo" —en el sentit més estricte de la paraula— amb un àlbum molt especial que segueix sent tot un misteri per als seus oients actualment.

Giorgia Del Don – cineuropa.org